

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/3/2026
Identifikačné číslo spisu:	6123329414
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6123329414.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Andrey Sedláčkovej, v spore žalobcu AVLIIS, s.r.o., so sídlom Malé Ostratice 236, 956 34 Ostratice, IČO: 46 351 728 v konaní zastúpeného JUDr. Tiborom Bašistom, advokátom, so sídlom Štefánikova 8, 058 01 Poprad, IČO: 35 507 128, proti žalovanému SENOR s.r.o., so sídlom 972 26 Kostolná Ves 219, IČO: 46 259 023, v konaní zastúpenému IVANOVIČ LEGAL s.r.o., so sídlom Štúrova 11, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 54 434 556, o zaplatenie 57.828 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36Cb/108/2023, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. mája 2025, č. k. 41Cob/182/2024-460, takto

rozhodol:

I. Dovolenie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „súd druhého stupňa“) prvým výrokom dovolaním napadnutého rozsudku zo dňa 28. mája 2025, č. k. 41Cob/182/2024-460, potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“), č. k. 36Cb/108/2023-427 zo dňa 17. apríla 2024, ktorým súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok) a druhým výrokom žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozsudku č. k. 36Cb/108/2023-427 zo dňa 17. apríla 2024 okresný súd zhrnul obsah žaloby, z ktorej vyplýva, že žalobca sa žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia odplaty fakturovanej faktúrami č. FV2019/015 zo dňa 14.05.2019, splatná 28.05.2019 v sume 9 595,80 Eur; č. FV2019/019 zo dňa 14.06.2019, splatná 28.06.2019 v sume 9 823,80 Eur; č. FV2019/023 zo dňa 10.07.2019, splatná 24.07.2019 v sume 9 973,20 Eur; č. FV 2019/027 zo dňa 14.08.2019, splatná

28.08.2019 v sume 9 954,- Eur; č. FV2019/033 zo dňa 13.09.2019, splatná dňa 27.09.2019 v sume 8 878,80 Eur; č. FV2019/037 zo dňa 14.10.2019, splatná 28.10.2019 v sume 9 602,40 Eur, t. j. spolu v sume 57 828,- Eur s príslušenstvom. Podľa čl. II bodu 2.3 žaloby zo dňa 26.05.2023 (sp. zn. 36Cb/108/2023), spôsob vyúčtovania odplaty mal byť medzi stranami sporu dohodnutý tak, že konateľ žalobcu priniesol konateľovi žalovaného konkrétny diel, na ktorom mala byť žalovaným vykonaná práca pre tretí subjekt; konateľ žalovaného stanovil výšku odplaty, za ktorú túto prácu vykoná pre žalobcu, konateľ žalobcu dohodol s tretím subjektom sumu, za ktorú sa mala práca na konkrétnom diele vykonať pre tretí subjekt; žalovaný vykonal pre tretí subjekt objednanú prácu a vystavil pre tretí subjekt faktúru; od fakturovanej sumy si žalobca vyráтал na základe pomocných dokumentov svoju odplatu, ktorú žalovaný zaplatil žalobcovi. Z obsahu žalovaných faktúr (predmetu fakturovaného plnenia) je zrejmé, že žalobca nimi vyfakturoval žalovanému „odguličkovanie: ZSB Balghalter, ZSB Konsole, ZSB Halter, ZSB Schwinge, ZSB Lagerbock a ZSB Halter Li-RE“. Súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že fakturácia len (samostatne) ceny takejto práce, ktorá je síce súčasťou pieskovania (zmluvne dohodnutej povrchovej úpravy - viď zmluva o sprostredkovaní zo dňa 01.01.2016), nebola predmetom žalovaných faktúr. Žalobca pre žalovaného žiadne práce, ktoré by spočívali v odguličkovaní nevykonával. Vzhľadom k tomu okresný súd v spore nemal preukázaný predmet fakturácie uvedený v žalovaných faktúrach (odguličkovanie). Aj podľa žaloby a vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu, predmetom fakturácie žalovaných faktúr bola odplata (provízia) vo výške presahujúcej písomne dohodnutú výšku provízie 20 % z hodnoty sprostredkovaného obchodu, a to na základe pôvodnej ústnej dohody strán z roku 2015. V predmete fakturácie žalovaných faktúr sú, okrem odguličkovania, označené aj určité komponenty (výrobky), ktorých sa mala príslušná faktúra týkať. Jednotlivé žalované faktúry obsahujú označenie 6 komponentov (výrobkov), ktoré sú (vždy všetky) uvedené v každej z nich, a to s rovnakou cenou za jednotlivý druh komponentu (ZSB Balghalter 0,45 Eur, ZSB Konsole 0,45 Eur, ZSB Halter 0,95 Eur, ZSB Schwinge 0,95 Eur, ZSB Lagerbock 0,45 Eur a ZSB Halter Li-RE 0,45 Eur). Predmet fakturácie sa odlišuje len v počte fakturovaných komponentov z jednotlivého druhu a v dôsledku toho fakturovanej celkovej cene. Okrem žalovaných faktúr vystavil žalobca žalovanému ďalšie faktúry, ktoré v predmete fakturácie obsahujú rovnaké komponenty (ZSB Balghalter 0,45 Eur, ZSB Konsole 0,45 Eur, ZSB Halter 0,95 Eur, ZSB Schwinge 0,95 Eur, ZSB Lagerbock 0,45 Eur a ZSB Halter Li-RE 0,45 Eur. Skonštatoval, že v žiadnej z označených faktúr však nie je predmet fakturácie (jednotlivé komponenty) označený takým spôsobom, aby bol nezameniteľný, a aby bolo možné overiť, či už nebol fakturovaný inou faktúrou. Pri jednotlivých fakturovaných komponentoch nie je podľa okresného súdu zrejmé, ktorou konkrétnou objednávkou boli u žalovaného objednané, či a kedy boli žalovaným vyhotovené, príp. vyfakturované ich objednávateľovi žalovaným. Údaje, na základe ktorých by bolo možné fakturované komponenty v jednotlivých faktúrach nezameniteľným spôsobom identifikovať nebolo možné v konaní zistiť ani z tabuliek (súpisov výrobkov), napr. s označením DL 58-98, DI 99-136, nakoľko žalované faktúry neodkazujú na príslušnú, konkrétnu objednávku, dodací list, alebo tabuľku, na základe ktorej boli vyhotovené. Z uvedených dôvodov zo žalovaných faktúr nebolo možné zistiť a overiť obchody (uzatvorené zmluvy, objednávky, príp. inú činnosť, ktorú mal žalobca pre žalovaného vykonať), za ktorých sprostredkovanie mala byť nimi fakturovaná odplata.

2.1. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobca v konaní neuviedol skutkové tvrdenia, ktorými by nezameniteľným spôsobom identifikoval (vymedzil) konkrétnu činnosť (sprostredkované obchody), ktorú mal vykonávať pre žalovaného a na základe ktorej vyfakturoval žalovanú odplatu. Túto označil v žalobe len všeobecne ako „činnosť smerujúcu k tomu, aby mal žalovaný pričinením žalobcu príležitosť vstúpiť do zmluvných vzťahov a spolupráce s tretími subjektmi“, pričom predmetom práce žalovaného mala byť povrchová úprava kovov. Z písomnej zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 01.01.2016, ako aj z vyjadrenia strán sporu, pritom vyplýva, že percentuálna sadzba odplaty (provízie) žalobcu sa mala odvíjať od hodnoty sprostredkovaného obchodu. Zo žalovaných faktúr taktiež nebolo podľa okresného súdu možné identifikovať konkrétne obchody, ktoré mal žalobca sprostredkovať pre žalovaného. Vzhľadom k tomu, v dôsledku chýbajúcich skutkových tvrdení, ktorých predmetom by bola identifikácia obchodov, za sprostredkovanie ktorých si žalobca uplatnil odplatu fakturovanú žalovanými faktúrami, mal okresný súd zato, že žalobca si v konaní nesplnil tzv. povinnosť tvrdenia podľa § 150 ods. 1 CSP. V dôsledku neunesenia uvedeného bremena tvrdenia následne žalobca v spore neunesol ani dôkazné bremeno, keď v zmysle § 647 ods. 1 Obch. zák.

nepreukázal, že pre žalovaného sprostredkoval obchody, za ktoré fakturoval odplatu žalovanými faktúrami. Okresný súd zhrnul, že v konaní nebolo preukázané, či žalovaný reálne uzavrel obchody, za ktoré žalobca fakturoval odplatu žalovanými faktúrami, t. j. či žalovaný vykonal povrchovú úpravu na komponentoch uvedených v žalovaných faktúrach, a či boli tieto obchody sprostredkované žalobcom. Vzhľadom k tomu okresný súd žalobu o zaplatenie sumy 57 828,- Eur (§ 647 ods. 1 Obch. zák.) s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 9 595,80 Eur od 29.05.2019 do zaplatenia, zo sumy 9 823,80 Eur od 29.06.2019 do zaplatenia, zo sumy 9 973,20 Eur od 25.07.2019 do zaplatenia, zo sumy 9 954,- Eur od 29.08.2019 do zaplatenia, zo sumy 8 878,80 od 28.09.2019 do zaplatenia, zo sumy 9 602,40 Eur od 29.10.2019 do zaplatenia (§ 369 ods. 1, 2 Obch. zák.) a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 240,- Eur (§ 369c ods. 1 Obch. zák.) v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. V konaní nebolo tiež preukázané omeškanie žalovaného so zaplatením žalovanej odplaty v sume 57 828,- Eur.

2.2. Okresný súd zdôraznil, že v konaní absentovali viaceré skutkové tvrdenia od oboch strán sporu, najmä čo sa týka právneho základu (napr. dohody strán) vzniku práva na žalovanú odplatu, ale tiež jej výšky, a to aj s prihliadnutím na neurčitost' predmetu fakturácie v žalovaných faktúrach. Vzhľadom k tomu okresný súd za účelom vyjasnenia predmetu sporu a vydiskutovania si procesných možností, vrátane možnosti ukončiť spor zmierlivým spôsobom nariadil, v zmysle § 168 ods. 1 CSP, v spore predbežné prejednanie sporu. Na predbežnom prejednaní sporu dňa 17.04.2024 sa spor nepodarilo vyriešiť zmierom. V zmysle § 171 ods. 1 CSP okresný súd preto určil, ktoré skutkové tvrdenia boli medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považoval za nesporné, a tiež ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Zároveň, v zmysle § 150 ods. 2 CSP, vyzval strany sporu na doplnenie chýbajúcich skutkových tvrdení. Žalobca mal zato, že v rámci predbežného prejednávania sporu sa ustáli rozsah sporných a nesporných skutočností a adekvátne sa potom k tomu strany zariadia a navrhnu dokazovanie.

2.3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie ďalej poukázal na § 150 ods. 1 CSP, podľa ktorého strany majú povinnosť úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Predmetom sporu bolo zaplatenie provízie za obchody, ktoré mal žalobca sprostredkovať pre žalovaného. Určenie obchodov, za ktorých si žalobca uplatnil (a aj fakturoval) žalovanú províziu je teda základnou a rozhodujúcou skutočnosťou pre rozhodnutie vo veci samej v tomto spore, od ktorej závisí aj rozsah dokazovania vykonaného súdom. Vzhľadom k tomu, že žalobca riadne neidentifikoval nezameniteľným spôsobom v konaní obchody, za ktorých sprostredkovanie si uplatnil žalovanú províziu, nebolo možné za účelom ich preukázania vykonať dokazovanie. Ak nie je možné na základe skutkových tvrdení strán sporu ustáliť obchody, za ktoré si žalobca uplatnil žalovanú províziu, nie je potom možné posúdiť či je účelné vykonať stranami navrhnuté dokazovanie na ich preukázanie. Podľa § 132 ods. 2 CSP, opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

2.4. Súd prvej inštancie uviedol, že podľa § 153 ods. 1 prvej vety CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, teda aj uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa veci samej, včas. Žalobca mal v spore možnosť uviesť a riadne vymedziť obchody, za ktoré si v konaní uplatnil províziu už v žalobe, alebo aj v písomnom vyjadrení k odporu, alebo v po ňom nasledujúcom, ďalšom písomnom vyjadrení žalobcu. Žalovaný už v odpore namietal neprehľadnosť a chaotickosť uplatnenej provízie; rôzny popis fakturovaného plnenia vo faktúrach a neexistujúce nároky žalobcu, pričom výslovne poukázal aj na to, že „žalobca neuviedol, ako k fakturovaným sumám dospel a neuviedol ani len to, v akej výške mala byť teda provízia v zmysle „následnej ústnej dohody“ medzi žalobcom a žalovaným a ako sa vyčísľovala. Žalobca len odkázal na faktúry, ktoré priložil k návrhu. Napriek uvedenému žalobca v tzv. písomnej časti tohto konania, a ani na predbežnom prejednaní sporu dňa 17.04.2024 obchody, za ktorých sprostredkovanie si uplatnil žalovanú províziu, neuviedol takým spôsobom by ich bolo možné overiť a preukázať. Vzhľadom k tomu okresný súd, v zmysle § 171 ods. 2 CSP, mal zato, že na predbežnom prejednaní sporu dňa 17.04.2024 bolo možné a účelné rozhodnúť vo veci samej a za týmto účelom otvoril pojednávanie. Okresný súd zdôraznil, že žalobca je v spore právne zastúpený. O odročenie pojednávania nežiadal. Okresný súd mal zato, že nie je účelné, ani hospodárne nariaďovať pojednávanie na iný termín, nakoľko v dôsledku absencie skutkových tvrdení ohľadom obchodov, za ktoré si žalobca v spore uplatnil žalovanú províziu, nebolo potrebné vykonať dokazovanie inými dôkazmi, ako boli v spise už predložené listinné dôkazy. Okresný súd mal tiež zato, že i keby žalobca po predbežnom prejednaní sporu ešte dodatočne doplnil

uvedené skutkové tvrdenia, tieto by už ako prostriedky procesného útoku v zmysle § 153 ods. 1 CSP neboli uplatnené včas, keďže žalobca ich mohol uviesť už v tzv. písomnej časti konania alebo na predbežnom prejednaní sporu, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, keďže išlo o základnú podmienku pre uplatnenie žalovaných provízií, ktorú mal žalobca uviesť a vedieť odôvodniť už pri podaní žaloby, a teda nešlo o žiadnu novú skutkovú okolnosť, ktorá by vyplynula až z predbežného prejednania sporu. Okresný súd mal tiež zato, že preukázanie dohody, na základe ktorej bola uplatnená žalovaná provízia, nie je podmienkou pre identifikáciu obchodov, za ktoré si ju žalobca uplatnil, v spore.

2.5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa zásady pomeru úspechu v konaní tak, že žalovanému, ako úspešnej strane sporu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Krajský súd prvým výrokom dovolaním napadnutého rozsudku zo dňa 28. mája 2025, č. k. 41Cob/182/2024-460, potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 36Cb/108/2023-427 zo dňa 17. apríla 2024 a druhým výrokom žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje vo výroku za vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku potvrdil (bod 12. odôvodnenia).

3.2. Odvolací súd dal do pozornosti, že súd prvej inštancie žalobu zamietol prioritne z dôvodu, že žalobca v konaní neuviedol skutkové tvrdenia, ktorými by nezameniteľným spôsobom identifikoval (vymedzil) konkrétnu činnosť (sprostredkované obchody), ktorú mal vykonávať pre žalobcu a na základe ktorej vyfaktoval žalovanú odplatu. Túto označil v žalobe len všeobecne ako „činnosť smerujúcu k tomu, aby mal žalovaný pričinením žalobcu príležitosť vstúpiť do zmluvných vzťahov a spolupráce s tretími subjektmi“, pričom predmetom práce žalovaného mala byť povrchová úprava kovov. Z písomnej zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 01.01.2016, ako aj z vyjadrení strán sporu pritom vyplýva, že percentuálna sadzba odplaty (provízie) žalobcu sa mala odvíjať od hodnoty sprostredkovaného obchodu. Zo žalovaných faktúr nebolo podľa súdov možné identifikovať konkrétne obchody, ktoré mal žalobca sprostredkovať pre žalovaného. V dôsledku chýbajúcich skutkových tvrdení, ktorých predmetom by bola identifikácia obchodov, za sprostredkovanie ktorých si žalobca uplatnil odplatu fakturovanú žalovanými faktúrami, mal podľa krajského súdu okresný súd správne zato, že žalobca si v konaní nesplnil tzv. povinnosť tvrdenia podľa § 150 ods. 1 CSP. Keďže žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia, následne v spore nemohol uniesť ani dôkazné bremeno, keď v zmysle § 647 ods. 1 Obchodného zákonníka nepreukázal, že pre žalovaného sprostredkoval obchody, za ktoré fakturoval odplatu žalovanými faktúrami. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo podľa odvolacieho súdu preukázané, či žalovaný reálne uzavrel obchody, za ktoré žalobca fakturoval odplatu žalovanými faktúrami, teda či žalovaný vykonal povrchovú úpravu na komponentoch uvedených v žalovaných faktúrach, a či boli tieto obchody sprostredkované žalobcom. V tejto súvislosti i odvolací súd poukázal na znenie ustanovenia § 150 CSP, ktoré zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. V zhode s názorom vysloveným okresným súdom v rozhodnutí vo veci samej odvolací súd uviedol, že žalobca mal v spore riadne identifikovať obchody, za ktoré si v konaní uplatnil províziu už v žalobe, alebo aj v písomnom vyjadrení k odporu, prípadne v nasledujúcich svojich písomných vyjadreniach. Žalovaný totiž už v odpore proti vydanému platobnému rozkazu namietal neprehľadnosť a chaotickosť uplatnenej provízie, rôzny popis fakturovaného plnenia vo faktúrach a neexistujúce nároky žalobcu, pričom výslovne poukázal aj na to, že žalobca neuviedol, ako k fakturovaným sumám dospel a neuviedol ani to, v akej výške mala byť provízia v zmysle ústnej dohody medzi žalobcom a žalovaným vyčíslená. Žalobca však aj podľa krajského súdu ani na predbežnom prejednaní sporu dňa 17.04.2024 obchody, za ktorých sprostredkovanie si uplatnil žalovanú províziu, nevymedzil takým spôsobom, aby ich bolo možné riadne identifikovať a následne aj preukázať.

3.3. Vzhľadom na konštatované skutočnosti okresný súd na predbežnom prejednaní sporu správne podľa odvolacieho súdu vyhodnotil, že nebolo účelné, ani hospodárne nariaďovať pojednávanie na iný termín, nakoľko v dôsledku absencie skutkových tvrdení žalobcu ohľadom obchodov, za ktoré si v spore uplatnil žalovanú províziu, nebolo potrebné vykonať dokazovanie inými dôkazmi, ako boli v spise už predložené listinné dôkazy a za týmto účelom súd prvej inštancie otvoril pojednávanie. Odvolací súd

skonštatoval, že takýmto postupom okresného súdu nedošlo k namietanému porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie procesným postupom, ktorý zvolil, predišiel zbytočným prieťahom v súdnom konaní a postupoval tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná. Procesný postup okresného súdu bol preto podľa krajského súdu plne súladný s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktorý v § 171 ods. 2 predpokladá možnosť spor rozhodnúť aj na predbežnom prejednaní sporu.

3.4. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namietal nevykonanie ním navrhnutých dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie, odvolací súd opätovne skonštatoval, že pokiaľ si žalobca prioritne nespĺnil povinnosť tvrdenia a z jeho skutkových tvrdení nebolo zrejmé akým spôsobom dospel k žalovanému nároku, nebolo čo dokazovať. Odvolací súd poukázal na snahu okresného súdu v priebehu predbežného prejednaní sporu vytvoriť podmienky preto, aby žalobca mohol v prípade, ak doplní skutkové tvrdenia požadované okresným súdom, vykonať aj navrhované dôkazy. Z obsahu zápisnice o predbežnom prejednaní sporu je zrejmé, že okresný súd dal právnenému zástupcovi žalobcu príležitosť na vymedzenie a doplnenie skutkových tvrdení, kde ešte stále mal žalobca možnosť bližšie špecifikovať žalobou uplatnený nárok. K uvedenému však nedošlo.

3.5. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd o odvolaní žalobcu rozhodol tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a 262 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému voči žalobcovi, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca, prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na nové konanie a nové rozhodnutie. Voči žalovanému si žalobca uplatňuje trovy konania a trovy dovolacieho konania.

5. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) opakovane uviedol, že vady zmätočnosti procesného postupu súdov oboch inštancií podľa ust. § 420 písm. f) CSP spočívajú v tom, že súd bez dostatočného odôvodnenia odmietol vykonať navrhované dôkazy, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, čím znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva.

5.1. Dovolateľ po zhrnutí obsahu žaloby a priebehu konania v úvodnej časti dovolania tvrdí, že súd odmietol vykonať všetky žalobcom navrhované dôkazy (výsluch štatutárneho orgánu žalobcu, výsluch svedkyní, ktoré za žalobcu a žalovaného navzájom komunikovali, zabezpečovali fakturáciu, ekonomickú a účtovnú agendu, a teda mali priamu vedomosť o okolnostiach významných pre posúdenie veci). Podľa názoru žalobcu neboli splnené podmienky na zamietnutie návrhu na vykonanie dokazovania. Namietla, že napadnuté rozhodnutie zakladá svoju argumentáciu nevypočutia štatutárneho orgánu žalobcu, žalovaného a svedkyní na tom, že „nebolo čo dokazovať“ (bod 31. napadnutého rozsudku) a zároveň žalobu zamietla pre neidentifikáciu činnosti a skutkových okolností, ktoré mal vykonávať pre žalovaného.

5.2. Žalobca sa nestotožňuje s názorom napadnutých rozhodnutí, že žalobca nespĺnil povinnosť tvrdiť. Tvrdí, že presne popísal vznik nároku a mechanizmus výpočtu faktúr, a na preukázanie svojich tvrdení navrhoval vykonať navrhované dôkazy, čo mu však umožnené nebolo, čím ani nemohlo dôjsť k tomu, aby uniesol dôkazné bremeno, pretože postupom súdu mu to bolo znemožnené.

5.3. Žalobca vytyka súdu i to, že odmietol vykonať dôkaz - email medzi žalovaným a spol. CHY-KOROZ, s.r.o. zo dňa 14.7.2015, ktorý podľa neho podporuje skutkové tvrdenia a oprávnenosť nároku žalobcu. Okresný súd označil dôkaz za nezákonný, aj keď na to podľa žalobcu neboli splnené podmienky.

5.4. Napadnuté rozhodnutie sa podľa dovolateľa nevysporiadalo ani so žiadnymi v konaní predloženými dôkazmi, ani s dôkazmi, ktoré v zmysle uznesenia zo dňa 17.4.2024 mal podľa žalobcu vykonať okresný súd. Namietla nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu, keď tento v rozhodnutí neuvádza na základe čoho rozhodol o neprípustnosti a nezákonnosti dôkazu (email zo dňa 14.07.2015, a to medzi žalovaným a medzi spol. CHY-KOROZ, súčasťou ktorého bola Faktúra č. 150101745 a k nemu

pripojená fotodokumentácia).

5.5. Napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie okresného súdu, podľa dovolateľa neprihliada na preukázané skutkové okolnosti, ktoré zásadným spôsobom potvrdzujú dôvodnosť žaloby žalobcu, okrem iného aj na to, že všetky faktúry boli žalovaným zahrnuté aj v kontrolných výkazoch.

5.6. Dovolateľ uzatvára, že neumožnením výsluchu svedkov, nevysporiadaním sa s obsahom predložených dôkazov a nedostatočným odôvodnením rozhodnutia, týkajúceho sa vysporiadania sa s kľúčovými dôkazmi, došlo k zásahu súdu do práva na spravodlivý proces.

6. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v nepreskúmateľnom rozhodnutí odvolacieho súdu, resp. v nevykonaní navrhovaných dôkazov a v nesprávnosti hodnotenia vo veci predložených dôkazov.

11. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

12. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

13. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu,

nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnoteným dôkazom a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

14. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

15. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte k dovolacím námietkam žalobcu považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP (bod 12. odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09.). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí v bode 32. jednoznačne uviedol, že sa plne stotožňuje so skutkovým, dôkazným a právnym posúdením veci uvedeným súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a konštatuje ich správnosť. Okresný súd v odôvodnení rozsudku podľa krajského súdu jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí doplnil ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). K posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup a rovnako tak platí, že nie je možné posudzovať odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu izolovane, ale v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže obidve rozhodnutia tvoria jeden celok (3Obdo/4/2021).

15.1. Pokiaľ žalobca tvrdí, že zo strany odvolacieho súdu došlo iba k formálnemu potvrdeniu rozhodnutia okresného súdu, bez samostatného vysporiadania sa s odvolacími dôvodmi a vysvetlenia, prečo súd považuje podľa názoru žalobcu kľúčové dôkazy za irelevantné, s uvedeným sa dovolací súd nestotožňuje. Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju obsiahlu argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami, keď tento sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne vysporiadal so skutočnosťou, prečo jednotlivé dôkazy boli vykonané, ako boli vyhodnotené ako aj prečo by bolo vykonanie konkrétnych dôkazov pre rozhodnutia súdov irelevantné. Prízvukuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v

opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie nie je nedostatočné, či dokonca nepreskúmateľné. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Vychádzajúc z obsahu spisu, odvolací súd podľa najvyššieho súdu dostatočne vyčerpávajúco vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o zamietnutí žalobou uplatňovaného nároku.

16. Dovolateľ tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP namietala nevykonanie navrhovaných dôkazov ako i spôsob hodnotenia dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov. Tvrdí, že súd odmietol vykonať všetky žalobcom navrhované dôkazy (výsluch štatutárneho orgánu žalobcu, výsluch svedkýň, ktoré za žalobcu a žalovaného navzájom komunikovali, zabezpečovali fakturáciu, ekonomickú a účtovnú agendu, a teda mali priamu vedomosť o okolnostiach významných pre posúdenie veci).

17. V kontexte prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP dovolací súd prioritne uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020).

Z vyššie uvedenej argumentácie dovolateľa jednoznačne vyplýva nespokojnosť s priebehom dokazovania a závermi súdov nižších inštancií, a v žiadnom prípade nemôže ísť o porušenie práva na spravodlivý proces, nakoľko každá sporová strana mala primeranú možnosť predložiť svoje návrhy, uplatňujúc svoje práva za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje protistrana. Sporovým stranám bol počas konania vytvorený rovnaký priestor a možnosti na realizáciu ich procesných práv a plnenie ich procesných povinností (k tomu viď aj II. ÚS 121/2002).

18. K námietke dovolateľa, že konajúce súdy nezistili skutočný stav veci a nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, dovolací súd zdôrazňuje, že úlohou súdu v civilnom sporovom konaní nie je zistiť skutočný stav veci (to je úlohou súdu v mimosporových konaniach), ale v sporovom konaní - vyznačujúcim sa zásadou kontradiktórnosti - súd zisťuje skutkový stav z prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany uplatnených stranami sporu včas (t. j. pri zohľadnení sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania). Uvedenými skutočnosťami je limitované aj dokazovanie v sporovom konaní, pre ktoré v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 CSP platí, že výlučne súd rozhodne, ktoré zo včas stranami sporu navrhnutých dôkazov (keďže návrh na vykonanie dokazovania predstavuje prostriedok procesného útoku a procesnej obrany) vykoná.

18.1. Dovolací súd zároveň konštatuje, že ani prípadné nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu, alebo nesprávne prijaté skutkové závery zo strany konajúcich súdov nie je možné podrobiť dovolaciemu prieskumu. V tejto súvislosti opätovne pripomína (rovnako aj 3Obdo/40/2017, 3Obdo/52/2017, 3Obdo/17/2018 a 3Obdo/18/2018), že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného

dokazovania.

19. Dovolací súd súčasne poukazuje na skutočnosť, že v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP), len nevykonanie navrhnutého dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (III. ÚS 332/09). O uvedený prípad sa však v tu rozhodovanej veci nejedná. V súvislosti s námietkami žalobcu v jeho dovolaní najvyšší súd uvádza nasledovné:

20. Dovolací súd považuje za dôležité opätovne zdôrazniť, tak ako odvolací súd uviedol v bode 27. odôvodnenia svojho rozhodnutia, že súd prvej inštancie žalobu zamietol prioritne z dôvodu, že žalobca v konaní neuviedol skutkové tvrdenia, ktorými by nezameniteľným spôsobom identifikoval (vymedzil) konkrétnu činnosť (sprostredkované obchody), ktorú mal vykonávať pre žalobcu a na základe ktorej vyfaktoval žalovanú odplatu. Túto označil v žalobe len všeobecne ako „činnosť smerujúcu k tomu, aby mal žalovaný pričinením žalobcu príležitosť vstúpiť do zmluvných vzťahov a spolupráce s tretími subjektmi“, pričom predmetom práce žalovaného mala byť povrchová úprava kovov. Z písomnej zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 01.01.2016, ako aj z vyjadrení strán sporu pritom vyplýva, že percentuálna sadzba odplaty (provízie) žalobcu sa mala odvíjať od hodnoty sprostredkovaného obchodu. Zo žalovaných faktúr nebolo podľa súdov možné identifikovať konkrétne obchody, ktoré mal žalobca sprostredkovať pre žalovaného. V dôsledku chýbajúcich skutkových tvrdení, ktorých predmetom by bola identifikácia obchodov, za sprostredkovanie ktorých si žalobca uplatnil odplatu fakturovanú žalovanými faktúrami, mal okresný i krajský súd zato, že žalobca si v konaní nesplnil tzv. povinnosť tvrdenia podľa § 150 ods. 1 CSP, v ktorej súvislosti okresný súd poukázal napr. na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 24/2019 z 09.06.2020. Keďže žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia, následne v spore nemohol uniesť ani dôkazné bremeno, keď v zmysle § 647 ods. 1 Obchodného zákonníka nepreukázal, že pre žalovaného sprostredkoval obchody, za ktoré fakturoval odplatu žalovanými faktúrami. Odvolací súd zreteľne ozrejmil, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, či žalovaný reálne uzavrel obchody, za ktoré žalobca fakturoval odplatu žalovanými faktúrami, teda či žalovaný vykonal povrchovú úpravu na komponentoch uvedených v žalovaných faktúrach, a či boli tieto obchody sprostredkované žalobcom. V tejto súvislosti odvolací súd správne poukázal na znenie ustanovenia § 150 CSP, ktoré zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť, kedy schopnosť strany uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, to je uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce, má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu. Táto sankcia má podobu prehry sporu a prejaví sa v meritórnom rozhodnutí veci. V sporovom konaní je totiž súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, keďže sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Rozsudok v sporovom konaní v zásade zodpovedá tomu, čo strany sporu zhodne tvrdili a v zásade nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Odvolací súd v bode 29. svojho rozhodnutia v zhode s názorom vysloveným okresným súdom v rozhodnutí vo veci samej uviedol, že žalobca mal v spore riadne identifikovať obchody, za ktoré si v konaní uplatnil províziu už v žalobe, alebo aj v písomnom vyjadrení k odporu, prípadne v nasledujúcich svojich písomných vyjadreniach. Žalovaný totiž už v odpore proti vydanému platobnému rozkazu namietal neprehľadnosť a chaoticnosť uplatnenej provízie, rôzny popis fakturovaného plnenia vo faktúrach a neexistujúce nároky žalobcu, pričom výslovne poukázal aj na to, že žalobca neuviedol, ako k fakturovaným sumám dospel a neuviedol ani to, v akej výške mala byť provízia v zmysle ústnej dohody medzi žalobcom a žalovaným vyčíslená. Žalobca však ani na predbežnom prejednaní sporu dňa 17.04.2024 obchody, za ktorých sprostredkovanie si uplatnil žalovanú províziu, nevymedzil takým spôsobom, aby ich bolo možné riadne identifikovať a následne aj preukázať. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie skonštatoval, že v dôsledku absencie skutkových tvrdení žalobcu ohľadom obchodov, za ktoré si v spore uplatnil žalovanú províziu, nebolo potrebné vykonať dokazovanie inými dôkazmi, ako boli v spise už predložené listinné dôkazy. Z obsahu zápisnice o predbežnom prejednaní sporu vyplýva, že okresný súd predbežne uviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné a upozornil žalobcu, že predložené faktúry, ktorými žalobca preukazuje svoj nárok v konaní, sú nepreskúmateľné, pričom poskytol právnenému zástupcovi žalobcu priestor na doplnenie skutkových tvrdení žalobcu. Pretože

právny zástupca žalobcu skutkové tvrdenia nedoplnil v takom rozsahu, aby bolo možné určiť z akého konkrétneho obchodu, ktorý mal sprostredkovať žalobca, si žalobca uplatnil žalovaný nárok, okresný súd s poukazom na rýchlosť a hospodárnosť konania, realizujúc zásadu koncentrácie konania, pristúpil k prejednávaniu veci a k meritórnemu rozhodnutiu bez nariadenia ďalšieho termínu pojednávania, čím predišiel zbytočným prietahom v súdnom konaní a postupoval tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná. Dovolací súhlasí, že procesný postup okresného súdu bol plne súladný s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktorý v § 171 ods. 2 predpokladá možnosť spor rozhodnúť aj na predbežnom prejednaní sporu.

21. Pokiaľ sa dovolateľ nestotožňuje s názorom súdov, že si nesplnil povinnosť tvrdiť a namieta, že presne popísal vznik nároku a mechanizmus výpočtu faktúr, a na preukázanie svojich tvrdení navrhoval vykonať navrhované dôkazy, čo mu však umožnené nebolo, resp. súd bezdôvodne odmietol vykonať všetky žalobcom navrhované dôkazy (výsluch štatutárneho orgánu žalobcu, výsluch svedkýň, ktoré za žalobcu a žalovaného navzájom komunikovali, zabezpečovali fakturáciu, ekonomickú a účtovnú agendu, a teda mali priamu vedomosť o okolnostiach významných pre posúdenie veci), s predmetnou v dovolaní žalobcu duplikujúcou sa námietkou sa dovolací súd nestotožňuje. K uvedenému oba vo veci konajúce súdy opakovane vysvetlili, že pokiaľ si žalobca prioritne nesplnil povinnosť tvrdenia a z jeho skutkových tvrdení nebolo zrejmé akým spôsobom dospel k žalovanému nároku, nebolo čo dokazovať, nakoľko dokazovanie slúži na preukázanie, prípadne vyvrátenie skutkových tvrdení strán sporu. Odvolací súd poukázal na snahu okresného súdu v priebehu predbežného prejednávania sporu vytvoriť podmienky nato, aby žalobca mohol v prípade, ak doplní skutkové tvrdenia požadované okresným súdom, vykonať aj navrhované dôkazy. Z obsahu zápisnice o predbežnom prejednaní sporu je zrejmé, že okresný súd dal právnenému zástupcovi žalobcu príležitosť na vymedzenie a doplnenie skutkových tvrdení, kde ešte stále mal žalobca možnosť bližšie špecifikovať žalobou uplatnený nárok. K uvedenému však nedošlo. V zmysle uvedeného nie je možné prisvedčiť dovolateľovi, že by súd bez dostatočného odôvodnenia odmietol vykonať navrhované dôkazy, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, čím by znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva.

22. Pokiaľ žalobca namieta, že okresný súd neodôvodnene odmietol vykonať dôkaz - email medzi žalovaným a spol. CHY-KOROZ, s.r.o. zo dňa 14.7.2015, s označením tohto dôkazu za nezákonný zo strany okresného súdu, na čo podľa žalobcu neboli splnené podmienky, k uvedenému dovolací súd akcentuje, že už súd prvej inštancie jasne vysvetlil, že nevykonával dokazovanie emailom žalovaného odoslaným príjmateľovi chy-koroz, ktorého predmetom bola Faktúra č. 150101745, ako ani k nemu pripojenou fotodokumentáciou, nakoľko v spore nebolo, v zmysle § 187 ods. 1 CSP, preukázané, že tieto listiny získal žalobca zákonným spôsobom, keďže nebol účastníkom tejto komunikácie, a tiež s ohľadom na absenciu skutkových tvrdení o sprostredkovaných obchodoch mal súd zato, že vo vzťahu k výsledku konania (s ohľadom na neidentifikované a následkom toho aj nepreukázané sprostredkované obchody) sú právne irelevantné. Súd taktiež zreteľne vysvetlil, prečo nevykonával dokazovanie výsluchom štatutárnych zástupcov strán sporu a svedkov Ing. X. S., Z. P. a pani I., s odôvodnením, že tieto výsluchy ako dôkazné prostriedky posúdil ako neúčelné, keďže žalobca nešpecifikoval jednotlivé obchody takým spôsobom, aby bolo možné určiť, z akého konkrétneho obchodu, ktorý mal sprostredkovať, si uplatnil žalovanú províziu, v dôsledku čoho nebolo zrejmé, aké konkrétne obchody majú byť uvedenými dôkazmi v spore preukázané. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že súdy nevysvetlili, prečo neprihliadli na to, že faktúry boli žalovaným zahrnuté aj v kontrolných výkazoch, k uvedenému okresný súd v bode 21. svojho rozhodnutia vysvetlil, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný uviedol žalované faktúry v kontrolnom výkaze DPH, avšak, aj s ohľadom na námietky žalovaného v tomto konaní, uvedená skutočnosť nemá podľa konajúcich súdov za následok uznanie žalovaného záväzku v zmysle § 323 ods. 1 Obch. zák., a teda nezakladá vyvráťiteľnú domnienku o trvaní žalovaného záväzku. Nie je teda podľa najvyššieho súdu v zmysle vyššie uvedeného za žiadnych okolností možné súhlasiť s dovolateľom, že by údajným neumožnením výsluchu svedkov, nevysporiadaním sa s obsahom predložených dôkazov, či dokonca žalobcom tvrdeným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia, týkajúceho sa vysporiadania sa s kľúčovými dôkazmi, došlo k zásahu súdu do práva strany na spravodlivý proces.

23. Možno podľa dovolacieho súdu uzavrieť, že ak žalobca vytýkal súdom nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, potom nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (napr. II. ÚS 465/2017).

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP nie je procesne daná.

25. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je podľa najvyššieho súdu dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP odmietol.

26. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (porovnaj R 72/2018).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.